

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Bona ex infirmitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

placent? Quatuor hæc *conscientiam* propriam turbant, *familiam* inquietam reddunt, & totam *Rempublicam* disturbant: eò quòd statutum à Deo ordinem, & quòd ipsa prudentia dicat, non seruant; sed corpus ipsum, quòd alioquin tanquam mancipium seruire debuit, potiùs tanquam Rex gubernat, & quòd esurire potiùs semper debuit, comedens & bibens efficitur furiosum; & sensualitas quæ tanquam ancilla esse debuit, gubernat & imperat tanquam Domina; & cum caro esset tanquã ancilla tractanda, ipsa obtinet quidquid libet. Quòd si diuina misericordia tantam inordinationem non reduxerit in meliorem ordinem; & hisce feris arma non subtraherit: non erit earum insolentiarum numerus; semper enim vires & facultates suas in peccatis multiplicandis collocabunt.

S. I. *Bona ex infirmitate.*

EX his suauißimam Dei nostri prouidentiam agnosces: qui videns multos ex suis electis in huiusmodi miserias incidisse, ob sanitatem & corporis vires, quas illis communicauit; aut altissima sua sapientia multò antè præuidens, eos in similes lapsuros, si sani & robusti corpore uiuerent: decreuit eos per viam infirmitatum ac dolorum deducere: vt omnia hæc mala auerteret, suisque diuinis donis eos locupletaret.

NAM infirmitates domant insolentes nostrorum corporum equos, eorumque passiones cohibent, ne contra spiritum, qui eas non poterat continere, præualeant. Nam (vt S. Gregorius ait) caro doloribus non afflicta, effrænata est in tentationibus: quis enim nesciat, quòd melius sit arde-
re febrium, quàm igne vitiorum? cuius ignis si memor fueris, non con-
quereris de ea flamma, quæ à tali præferuat incendio. Propterea enim Deus infirmanti Iob dixit: *q memento belli, neque ultra addas loqui.*

QUOD si dixeris, macilentum ex infirmitate equum, sistiturum in medio cursus: potiùs credendum est DEVM eam infirmitatem statuere, tum vt fræni instar illum contineat in cursu vitiorum, ad quæ currebat: tum vt quasi calcaribus illum vrgeat, vt in cursu virtutum celerius progrediatur. Memento (ait S. Gregorius) mali illius Prophetæ & Balaam, qui *insidens asina proficiscebatur, vt malediceret populo Dei.* quæ tamen iter eius impediuit, videns Angelum gladio sibi minantem. Licet enim Balaam eam verberaret, noluit tamè progredi, sed potiùs iunxit se parieti, & attriuit sedentis pedem & cum adhuc illum ampliùs verberaret concidit sub pedibus sedentis, ita illos ledens, vt neque pedes iter suum prosequi posset, & tunc asina locuta est conquerens, quòd percuteretur; sed & Dominus aperuit oculos Balaam, vt videret Angelum stantem in via, euaginato gladio quem adorauit pronus in terram: & tunc dixit: *Si displicet tibi, vt vadam, reuertar.*

Lib. 33. Moral. 6. 7. Passiones cohibet.

q Iob. 40. 27

3. p. Pastor. admpni. 15. Num. 22. 23. 2. Petri 2. 15. Vicia frænas, virtutes promouet.

QVO facto docemur, carnem doloribus oppressam detinere malos spiritus gressus, eiusque excessus corrigere: quia præbet illi occasionem aperiendi oculos, ut inuisibilem castigantem videat; suamque superbiam agnoscens, ad pedes creatoris sui procidat: & offerat se, ad prauos suos gressus in meliores commutandos.

QVI autem meliores gressus esse possunt: quàm si quadruplicem inordinationem ex prosperitate exortam, in bonum ordinem redigat: agritudo enim corpori detrahit *sceptrum*, quo imperabat, illudque tanquam seruum sibi subijcit; illa *stultum*, sua saturitate defraudat; & pœna inflicta sapientem reddit; lasciuia insolentis *sensualitatis* domat: ut rationi subiecta pacem habeat; *carni* quoque hereditatem aufert, quam habebat; efficitque, ut illa tanquam ancilla cum deteriori & laboriosissima huius mundi portione sit contenta.

QVARE quod flagellationes, ieiunia, & aliæ corporis asperitates in sanis corporibus efficiunt: id morbi & dolores efficiunt in infirmis. idque modo quodam perfectiori ac securiori: quia mundi sunt à voluntate propria, & inani gloria. mortificant verò ipsum cor in re, quæ maximè sentitur. Et quamuis tales dolores & morbi in sua radice & origine sint necessarii: diuina tamen gratia eos reddit voluntarios, faciens ex necessitate materiam virtutis. aded enim eos tolerantés delectantur: ut ijs, quos necessariò se vident sustinere, spontè & electione sua multò plures addant: quibus se ipsos clarissimos & excellentissimos reddunt.

MAGNAM laudem promeritus est S. Iob ex vita sua exemplari, quam dum diues esset ac sanus ducebat: at Dæmon (quemadmodum Sanctus Chrysostomus aduertit) parui hanc eius virtutem faciebat: eò quòd videret illù magnis diuitijs ornatum pugnare; & quamuis post ablatas diuitias magna dederit suæ sanctitatis indicia; nec tamen hoc Sathanas pro magno habuit: eò quòd videret illum sano adhuc corpore pugnare: at quando Deus potestatem illi fecit, eius *carne[m] tangendi*, & *ipse percussit illum ulcere pessimo, à planta pedis usque ad verticem eius*: vidit verò illum etiam adhuc heroicas virtutes prodere, obmutuit, seseque victum agnouit ab eo, quem videbat æquè celeriter in aduersis currere, atque in prosperis cucurrillet. Sed quomodo in suis infirmitatibus ac doloribus cucurrit? eadem scriptura loquitur, dicens: *quod testa saniam radebat sedens in sterquilinio*. Parui certe faciebat suos dolores, qui non molli aliquo linteo, sed testa dura vulnera sua radebat; cuius asperitate magis dolorem augebat. Et eodem spiritu dicebat; *quis det mihi, ut, qui cepit affligere me dolore, ipse me conterat: soluat manum suam, & si ita placet, succidat me*. O patientiam heroicam! ò magnanimam resignationem! ò felicem infirmitatem, quæ aded virtutem attollit!

3.
Quatuor
bona infirmitatis.

4.
Infirmitas
mortificatione
potior.

5.
Hom. 1. ad
populum.

Iob. 1. 10.

(Iob. 2. 2. 8.
S. Greg. 161

Infirmitate
Iob vicit.

Iob. 6. 3.

6.
u 1. Tim. 5.
23.
x 2. Cor. 12. 9
in Pjal. 69.

Omnes vir-
tutes exer-
centur.

7.

y Luc. 16. 22.

Anima pur-
gatur.

z Ioan. 5. 8.
Serm. 28. in
illud: erunt
duo in lecto
vno.

a Ioan. 5. 14
supra, ad-
mon. 13.

b Prou. 5. 6.

IAM HOMINUM: u *sanctum I motheum*, grauibus *infirmatibus* vexari, & continuo *stomachi* dolore: & nihilominus *aquam bibere*, qua illum au-gebat! iam non miror, Deum nolle Sancto Paulo Apostolo x *stimulum* *lucæ carnis auferre* (quem Sanctus Augustinus existimat fuisse infirmitatem quandam, aut grauem corporis dolorem) siquidem dixit ei, *virtus in infirmitate persequitur*. cum enim nullam particularem virtutem exprimit: ostendit, omnes in infirmitate perfici: charitate in DEVM, amoris proprii mortificatione; misericordia in proximum, discendo ex propria miseria compati alienæ; obedientia, conformando propriam voluntatem cum diuina in omnibus ijs, quæ pœnam inferunt; patientia in acceptando corporis cruciatu, cum spiritus lætitia. & reliquæ mortales virtutes, cum in hoc conflatorio purificantur, prodeunt tanquam aurum splendidissimū propter occasionem, quæ ibi est, maiores difficultates vincendi, earumque actus magis heroicis exercendi.

QVID verò dicam de efficacitate infirmitatum ad animam in hac vita purificandam ab omni eo, quod ingressum impedit in gloriam? Nam quem admodum y *Lazarus ille mendicus*, ob heroicam suam patientiam, quam habuit in doloribus: statim post mortem, *portatus fuit ab Angelis in sinum Abrahe*; ita proluxæ tuæ infirmitates, pro purgatorio tibi erunt: vt in eis purificato liceat tibi statim atque mortuus fueris, cœlum ipsum intrare. Quod si DEVS D. N. sanitatē tibi restituere noluerit: infirmitates tibi ex vsu fuerint, vt modum discas, quo te in eis gerere debeas: sequens consilium CHRISTI, cuiusdam alteri infirmo datum: *z tolle grabatum tuum & ambula*. corpus tuum (ait Sanctus Ambrosius) est lectus, & grabatum animæ tuæ: quæ, cum infirmatur ob vitia & peccata, corpus eam furioso quodam passionum impetu raptat: at cum illa ex spiritualibus infirmitatibus sana exsurgit, incipit corpus suum tollere, quo voluerit illudque ita animæ subijcitur, vt permittat se portari. Quid igitur est, quod Christus dicit: *tolle grabatum tuum & ambula*? nisi dicere: quia tot infirmitates ac labores patienter tulisti, ecce ego & corporis & animæ sanitatem restituo, cum huius integro supra illud Dominio, vt vtrumque vnà progrediatur de virtute in virtutem vsque ad omnium fastigium, & perfectionem. Sed ne adhuc securum te reputes: siquidem eadem ipsa sanitate etiam per Sacramentum & miraculum tibi reddita abuti potes: memor esto eius, quod idem Saluator eidem infirmo dixit: *a ecce sanus factus es: iam noli peccare, ne deterius aliquid tibi contingat*. Audi Sapientis consilium, quod pulcherrimè declarat Sanctus Gregorius. b *Nedes* (inquit) *alienis honorem tuum, & annos tuos crudeli. Ne forte impleantur extranei viribus tuis & labores tui sint in domo aliena, & gemas in nouissimis, quando consumpseris carnes tuas, & corpus tuum sine vlla utilitate.*

Quali

Quasi dixerit: Ne degeneres à nobilitate hominis: nec annos tuos expendas, tuis hostibus, eorumque Duci Sathanæ inferuendo: neque enim par est, vt fructum illi accipiant ex viribus quas DEVS tibi dedit; & vt labores tui non domum animæ tuæ ditent, sed alienam; quæ est infernus: salutem & facultates tuas absque vlllo remedio perdendo, eò quòd eis fueris vsus ad peccandum.

§. 2. *Infirmities magnorum Sanctorum.*

PROGREDIVR verò vterius Dei Domini nostri potentia, seque prodit in eo, quod suis electis bonum sanitatis cum ipsa infirmitate coniungat, auxilium eis præbens, vt æquè infirmi laborent, atque si sani essent; iuxta illud Apostoli: *cum infirmor tunc potens sum* quia diuina gratia fouet imbecillitatem meam, magnisque auxilijs spiritui meo oblati, virium corporis defectum supplet. Stupenda fuerunt in hoc genere Sanctorum Patrum exempla: qui admiranda opera cum grauissimis morbis coniunxerunt. Quis non obstupescat S. Gregorium Magnum, de quo dicitur: admirabilia sunt quæ dixit, fecit, scripsit, decreuit, præsertim infirma semper adeoq; ægra valetudine, vt vel ea audire, quæ ipse in suis Epistolis refert, magnam commoueat compassionem. Quid verò dicam de Sancto Bernardo, de Sancto Francisco, de Sancta Clara, & de Sancta Catharina Senensi, alijsque Sanctis, quos DEVS per vias deduxit admirandus, coningens in eis sanitatis & infirmitatis fructus: laborabant enim frequenter, atque si essent sani, licet multa paterentur, quia ægroti erant: & vocatio diuina, quæ per vtramque viam eos deducebat, ita adiuuabat, vt essent in vtraque perfecti. Licet interdum infirmitas augetur, vt patiendi merita etiam crescerent; & interdum rediret sanitas, vt possent feruentius laborare. Hic ille est feruens status, quem & alijs consulebat, & ipse sequebatur Apostolus cum diceret: *d in omnibus exhibeamus nosmet ipsos sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in virtute Dei, pugnantes per arma iustitiæ à dextris & à sinistris, per gloriã, & ignobilitatem; per infamiam & bonam famam;* quibus etiam adde: per sanitatem, & infirmitatē; per fortitudinem, & imbecillitatem; per dolorem, & leuamen: ad vtramque siquidem manum paratum esse decet strenuum Iesu Christi militem, que cupit esse perfectus.

EX HIS licet deducere aliquas causas magis particulares, cur DEVS D. N. viros sanctissimos morbis affligat. quos colligit Sanctus Chrysostomus, perpendens exemplum Sancti Timothei discipuli sancti Apostoli Pauli,

2. Cor. 12.

Multi infirmi magna curarunt.

2. Cor. 6. 4

Sis ambidexter.

Tom. 1. ad populum.